

Sygn. akt IV CZ 153/12

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa J. S. – K.

przeciwko Okręgowemu Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej Spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 stycznia 2013 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 czerwca 2012 r.,

I. oddala zażalenie;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 czerwca 2012 r. Sąd Apelacyjny odrzucił jako spóźnioną apelację pozwanego Okręgowego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 stycznia 2012 r. wydanego w sprawie o zapłatę. Sąd wskazał, że pozwany w dniu 5 marca 2012 r., a zatem w ostatnim dniu terminu przewidzianego w art. 369 § 1 k.p.c., nadał w urzędzie pocztowym przesyłkę pocztową zawierającą apelację skierowaną do Sądu Apelacyjnego za pośrednictwem Sądu Okręgowego w G., podając jako właściwy adres Sądu drugiej instancji. Apelacja wpłynęła do Sądu Apelacyjnego dnia 8 marca 2012 r. i pismem przewodnim z tej samej daty została przekazana do Sądu Okręgowego w G., do którego wpłynęła w dniu 12 marca 2012 r. Uzasadniając odrzucenie apelacji, Sąd Apelacyjny podkreślił, że termin do jej wniesienia upływał dnia 5 marca 2012 r., a apelacja wpłynęła do sądu niewłaściwego po tym dniu, nie było zatem możliwości przekazania jej sądowi właściwemu w czasie, który pozwoliłby na zachowanie terminu przewidzianego w art. 369 § 1 k.p.c.

W zażaleniu pozwany, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, wskazał, że apelacja została wniesiona do właściwego sądu, gdyż zarówno na kopercie zawierającej apelację, jak i na pierwszej stronie apelacji widnieje zwrot „Sąd Apelacyjny za pośrednictwem Sądu Okręgowego”. Skarżący podniósł, że doręczyciel mógł bez trudu zorientować się, że adresatem przesyłki był Sąd Okręgowy w G. nie zaś Sąd Apelacyjny i doręczyć ją prawidłowo. Oba Sądy sąsiadują ze sobą, a ponadto na kopercie znajdował się kod pocztowy Sądu pierwszej instancji. Wskazanie nieprawidłowego adresu było wynikiem jedynie oczywistej omyłki, a ze sformułowania widniejącego na kopercie oraz apelacji, a także ze wskazania kodu pocztowego wynikał wyraźny zamiar wniesienia środka odwoławczego do Sądu pierwszej instancji.

W odpowiedzi na zażalenie powódka J. S.-K. wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 369 § 1 k.p.c. apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem. Jeżeli strona wnosi apelację za pośrednictwem poczty, zachowanie terminu wymaga nadania przesyłki zawierającej ten środek odwoławczy na adres właściwego sądu pierwszej instancji. Gdy apelacja została wniesiona do sądu drugiej instancji zamiast do sądu pierwszej instancji, należy uznać, że została ona wniesiona do sądu niewłaściwego. W takim przypadku - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego - termin przewidziany w art. 369 § 1 k.p.c. jest zachowany wówczas, gdy nadanie apelacji za pośrednictwem poczty bądź bezpośrednio przez sąd niewłaściwy do sądu właściwego nastąpiło przed upływem tego terminu (por. uchwałę połączonych Izb - Izby Cywilnej i Administracyjnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1987 r., III CZP 33/87, OSNC 1988, nr 6, poz. 73).

W sprawie na skutek niewłaściwego wskazania Sądu Apelacyjnego oraz jego adresu apelacja została wniesiona do Sądu Apelacyjnego zamiast do Sądu Okręgowego. Wbrew odmiennemu przekonaniu skarżącego, apelacja została zatem wniesiona do niewłaściwego Sądu. Błędne zaadresowanie przesyłki zawierającej apelację nie mogło być korygowane przez podmiot, który doręczył tę przesyłkę, gdyż nie jest on do tego upoważniony. Okoliczność, że w adresie skarżący wymienił Sąd Apelacyjny, jak i Sąd Okręgowy, za pośrednictwem którego apelacja miała być przekazana, a także wskazał kod pocztowy tego ostatniego Sądu, nie świadczy o tym, że adres został wskazany w sposób prawidłowy. Na skarżącym spoczywał obowiązek jednoznacznego wskazania zarówno Sądu, który miał być adresatem przesyłki, jak i jego prawidłowego adresu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2001 r., I CZ 5/01, niepubl., z dnia 6 maja 2003 r., V CZ 53/03, niepubl. oraz z dnia 7 lipca 2006 r., I CZ 32/06, niepubl.). Z obowiązku tego pozwany zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika się jednak nie wywiązał. Bezpodstawne jest oczekiwanie skarżącego, że wątpliwości dotyczące jego zamiaru wniesienia apelacji do określonego Sądu wynikające z nieprecyzyjnego i wadliwego zaadresowania przesyłki pocztowej powinny zostać

wyjaśnione zgodnie z dyrektywami wykładni oświadczeń woli wskazanymi w art. 65 k.c., zważywszy przede wszystkim, iż w sprawie nie chodziło o interpretację treści pisma procesowego, lecz o ocenę prawidłowości wskazania adresu.

Ponieważ na skutek wymienienia Sądu drugiej instancji, jak i wskazania jego adresu apelacja wpłynęła do tego Sądu, co nastąpiło po terminie przewidzianym w art. 369 § 1 k.p.c., data przekazania jej do Sądu właściwego pozostawała bez znaczenia dla oceny zachowania tego terminu. W tej sytuacji apelację jako spóźnioną należało odrzucić, co prawidłowo uczynił Sąd Apelacyjny .

Należy dodać, że trafne jest stanowisko tego Sądu, iż w sprawie nie znajdował zastosowania § 3 art. 369 k.p.c., zgodnie z którym termin do wniesienia apelacji jest zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła apelację do sądu drugiej instancji, gdyż zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381), która dodała ten przepis, stosuje się go do apelacji wniesionych po dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. 3 maja 2012 r., a apelacja pozwanego została wniesiona w dniu 5 marca 2012 r.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 394¹ § 3 k.p.c.